

Hrdina III. odboje
SPORKA Josef, štábní
strážmistr SNB a velitel
její stanice v Horní
Bříze, kde také bydlel,
narodil se 8. ledna 1910
v Žihobci u Sušice, ženatý.
Popraven 9. října 1951 v 5,45
hodin v pankrácké věz-
nici. "PIETA"
Nikdy nezapomeneme!

SPORKA Josef

"LN"

Dohody ODS - ČSSD bylo dosaženo i přes proklamované zásadní rozpory v náhledu na ekonomické otázky. Dohody ODS s Unii svobody a s lidovci dosaženo nebylo, a to ani přes shodu v zásadních ekonomických otázkách. Je otázkou, jakou roli hrál rozdílný pohled právě na takové problémy jako jsou církevní restituce. Ačkoli nelze pominout jistě velký vliv politické taktiky, který v ODS patrně přehlušil větší programových zásad, vyvolávají nejnovější postoje ODS otázku, zda bude i nadále hrát dominantní roli konflikt v ekonomických otázkách. Ekonomický konflikt, který naši politické diskusi suverénně dominoval několik dlouhých let, může nahradit jiné dominantní politické štěpení, například právě štěpení stát versus občanská společnost. S tím může souviset také to, že dosavadní jednoduché dělení na levice a pravici podle míry ekonomického liberalismu a rychlosti deregulací může dostat vážnou trhlinu. Budeme se možná muset naučit vnímat politické spektrum jako vícerozměrnou záležitost a možná nás čeká i přehodnocení pravicovosti či levicovosti současných politických stran.

Jan Šmíd

Student politologie

25.4.98

I studentům politologie je jasné, že pravicovost současných stran byla spíše levičovatostí a zbyla jim jen chabá pravicová rétorika.

Systém 5% klausule způsobil, že skutečná pravice se do parlamentu nemůže prosadit a není to tím, že voliči si tyto strany v parlamentu nepřejí. Většina voličů z pravicového spektra si umí spočítat, proč nechce dávat levici svůj hlas zadarmo. Tak jako v okleštěné demokracii poválečného období zákazem účasti ve volbách agrárikům a živnostníkům i dnes se totéž opakuje v rukavičkách 5% klausule. VH.

U v n i t ě ř č í s l o

1. Vladimír P o š t u l k a: Dopis od předsedy Rady ČRo.
2. Milo K o m í n e k: Proč političtí věšni stále mlčí?
3. JUDr. Jiří Š e t i n a: Už dost naší pokory.....!
4. Jiří P o k o r n ý: Někdy je lépe nevědět.
5. Stanislav S t r á n s k ý: Oslojuje Vás SBPV 48-89.
6. Výbor Sdružení bývalých pol. vězňů: Zákon 231 a 247.

Předpokl. cena: 2,- Kč MIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 15 čí 41

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red.
rada: +Julius A. Varga

ČESKÝ ROZHLAS

Vinohradská 12 - Praha 2 - 120 99
Tel.: 02/24 09 41 11 - Fax: 02/24 22 22 23

ČESKÝ ROZHLAS
VINOHRADSKÁ 12
120 99 PRAHA 2

RADA ČESKÉHO ROZHLASU

Praha, 4. května 1998
č.j.: 52/98

Vážený pane inženýre,

odpovídám na Váš dopis ze dne 19. dubna 1998. Usnesení rady ze dne 8. dubna 1998 není rozhodně konečným řešením daného problému. Jakmile rada obdrží vyžádané nezávislé právnícké expertízy, může pokračovat v řešení otázky, jakým pravidlům by mělo být přijímání zaměstnanců a podepisování dlouhodobých smluv o externí spolupráci podřízeno.

Pro Vaši informaci pouze podotýkám, že členové rady se osobně setkali s ředitelem stanice Regina, a seznámili se podrobně i s pořadem, o němž se zmiňujete.

Rada rozhodně odmítá posuzovat "morálku a mravní způsobilost" konkrétních jednotlivců. Je si však vědoma, že pro praktické řešení podobných problémů chybí přesně formulovaný dokument, jenž by se týkal obecně všech bez výjimek, a jenž by pochopitelně nemohl mít retroaktivní účinnost. Veškerá další zodpovědnost je potom na příslušných vedoucích pracovnících Českého rozhlasu.

S pozdravem

Vladimír P o š t u l k a
předseda Rady Českého rozhlasu

Vážený pan
Ing. Vladimír H a j n ý
ČSA 34
787 01 Š u m p e r k

TEL/FAX 420 - 2 - 2423 9592
VINOHRADSKÁ 12 PRAHA 2 120 99

Původně se mi dopis pana předsedy Rady Českého rozhlasu nezdál na to abych na něj reagoval i když se týkal pořadu "Načerno" Jiřího Černého na stanici "Regina". Ale po prohlášení pana ředitele ČRo Ježka to však již za důležité považuji. Pan ředitel ČRo totiž lehce změnil své rozhodnutí, které úředně vydal týkající se zaměstnávání osob jež svou při na ochranu osobnosti soudně prohrály a přesto potom mohou v rozhlase kádrovat své spolubližní zcela veřejně po celé ČR. Je to asi následek jakýchsi "nezávislých právních expertiz".

VH.

VĚRNÍ ZŮSTALI

TRADE MARK

Památce těm, kteří při hledání demokracie a svobody našli smrt v komunismu

Novinová zásilka - povolila ČP s.p. Praha č.j. 3450/95
placeno v hotovosti

Hajný Vladimír
Čs. armády 31
Šumperk
787 01

Minulost musí hovořit a my musíme naslouchat. Dříve nenalezneme my ani ona žádný klid.

E. Kästner - německý prosaik

ČERVEN 1998/6

Politický měsíčník Sdružení býv. politických vězňů ČR 1948-1989

Svoboda projevu, slova a tisku je zaručena současnou českou ústavou, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. Jeho je signatářem (vyhlásko min. zahr. věcí 4. 120/1976 Sb.) Listinu základních lidských práv a svobod - zákonem FS z r. 1991. Cenzura je nepřipustná. Rozumějí se tím jakékoliv zásahy státních orgánů proti svobodě slova a obrazu a jejich řízení hromadnými informacními prostředky. Každý má právo zastávat svůj názor bez překážky a právo na svobodu projevu ústně nebo tiskem. Případně jinými prostředky podle vlastní volby.

Zákon 231 a 247

Oba zákony z roku 1948, smutně proslulé tím, že jejich prostřednictvím se od října 1948, tedy za několik měsíců po nástupu komunismu k moci v naší zemi, přinesly nesmírné utrpení statisícům našich občanů demokraticky smýšlejícím i jednajícím. Bolestné následky se nedotýkaly jenom postižených jednotlivců a jejich rodin, ale i širokého okruhu přátel, které si ponesou ještě do příštího staletí.

Protože k naší potěše, čtenáři nejsou jenom členové SBPV, ale i skuteční demokraté žijící v naší zemi i v blízkém či vzdáleném zahraničí, dovolujeme si uvést tuto tragickou záležitost v trochu odlišné formě než uváděli některé tiskoviny mající blízko k tomuto problému. Zvláště nás těší zájem mladé generace toužící poznat pravdu minulosti, aby tato jim sloužila při rozhodování v jejich současném i budoucím životě jich samých, rodin a přátel. Proto jsme se rozhodli otisknout originály ze Sbírek zákonů vydaných v onom kritickém roce 1948, tak jak byly komunisty uvedeny do života. Tento zrod, platnost a používání zmíněných zákonů byl pro nás politické vězně začátkem útrap a pro někoho konec jeho života.

K prvním paragrafům není třeba zvláštního komentáře. Za povšimnutí stojí ve třetím odstavci písmeno "e". Trest smrti bylo možno vyříknout soudem i tehdy, pokud soudci uznali cokoliv a dalo se "navléci" na zvlášť přitěžující okolnosti. Ten kdo stál v té době před soudem dobře ví, jaká atmosféra během stání byla, lépe řečeno jakou ji soudci a prokurátor vytvořili. V rukou soudců přesvědčených o přednostech socialistické soustavy a nutnosti boje proti nepřítelům, bylo použití zmíněné citace v podstatě vražednou zbraní. Pohledem našich spoluobčanů je nám známo, že západní demokratický svět některé z vynesných rozsudků by taxoval podstatně nižšími tresty, pokud by se vůbec na soudní projednávání dostaly. Tato prokazatelná skutečnost dokazuje nedemokratičnost minulého režimu. Za povšimnutí také stojí dva časové termíny. Ten první je uchopení moci koncem února 1948 a druhý je vydání zmíněného zákona, který prakticky likviduje každého odpůrce. Tyto skutečnosti vedou k názoru, že základní myšlenka obsahu zákona byla připravována již před únorovým převratem, nebo projednávání a odsouhlasení tehdejšími Národním shromážděním bylo formální, bez jakékoliv demokratické diskuse. I když se

jednalo o tak závažnou věc, jako je trest smrti. Tato druhá úvaha nás opět vede k tomu, že i z tohoto hlediska čtyřicetiletá vláda komunistů neměla nic společného s demokracií.

Druhý zmíněný zákon 247 ze dne 25. října 1948 "o táborech nucené práce" předkládáme našim čtenářům, aby alespoň na třech prvních paragrafech viděli jak hluboce, nelidsky i nedůstojně zasahoval minulý režim do našich životů. Povšimněte si § 3, odst. e. 1, k tomu byl svěřen osud lidí. Tříčlenná komise "nadšených budovatelů lepšího světa" rozhodla, kdo půjde do tábora nucených prací a kdo nikoliv. Likvidace selských rodin, které odmítaly "dobrovolný vstup" do Jednotných zemědělských družstev, byla snad nejrozšířenější formou používání zmíněného zákona 247. Další modifikací táborů nucených prací byly známé Pomocné technické prapory PTP a později od roku 1954 už jenom Technické prapory TP. V těchto vojenských útvarcích ještě v roce 1954 sloužili vojáci i čtvrtým rokem, čekající na tak zvané prověrky. V podstatě se jednalo o vyjádření místní organizace KSČ, zda jejich občan je v místě svého rodiště žádán či nikoliv, aby se vrátil z vojenské služby v PTP. Tato praxe se uplatňovala hojně v případech, kdy

skriptum pro školení StB, vězeňské stráže, politruků a mužstvo pohraniční stráže a tou druhou, politicky mnohem závažnější, je kniha "Politika a vztahy", vydaná v roce 1989, vynášející socialismus

k tomu, že ministrem zahraničí je dnes Dr. Šedivý, který je znám jako autor 15-ti publikací, propagujících stalinistický socialismus a bojující proti západnímu demokraticismu. Z těchto knih jsou nejzávažnější dvě. Prva

Nemá-li být současná demokracie ohrožena, nelze přepustit, aby na tak důležitých ministerstvech, jako je vnitra a zahraničí, byli lidé, kteří nejsou zaručeni poctivě pracující politiky. Nemůžeme mít

rukách. Je známo, že ministerstvo vnitra bylo v kritickém roce 1948 v rukách komunistů, což přispělo k vytvoření totalitní moci. Potvrzuje to i v jedné ze svých knih i současný ministr zahraničí Dr. Jaroslav Šedivý.

chlapci ze selských rodin nemohli obdělávat s rodiči pole, protože tito odmítali vstoupit do JZD. Tímto stručným vzpomínáním chceme našim nezavěšeným mladým čtenářům přiblížit onen výroční den vzniku klubu 231 - K 231. Poslední den v měsíci dubnu 1968, kdy komunisté pod tlakem všestranných neúspěchů museli uvolnit alespoň nakrátko okovy, vzniká organizovaná skupina politických vězňů z padesátých let,

Už dost naší pokory ...!

(projev, který nebude přednesen k 50. výročí komunistických obětí na Dáblickém hřbitově v Praze)

Hřbitov je symbol smrti, místo piety, kde se scházíme, setkáváme a vzpomínáme. Dáblický hřbitov je vyjimečný, neboť životy obětí zde uložených byly hrůznými, nelidskými a tedy komunistickými zločiny předčasně ukončeny. Jak českoslovenští komunisté odborně nazývali, "byli likvidováni nepřítel dělnické třídy".

Dáblický hřbitov je vyjimečný, že pozůstali spoluvedou, ti co přežili, přežili jen náhodou. Setkáváme se, vzpomínáme a každým rokem je nás méně. Setkáváme se v pokoře a v pokoře vzpomínáme.

Setkávat a vzpomínat v pokoře jen tehdy, jestliže bitva byla dobojována a vítězství zakončeno. Jestliže dobro zvítězilo nad zlem, demokracie nad bolševismem. Jen tehdy je na místě pokora pozůstalých.

Víme, že bitva nebyla vítězně dobojována a že zlo nadále ovládá naši zemi.

Proč se přesto v pokoře scházíme? Ze všech stran na nás civí bývalí bolševici.

Televizní hlasatelé, kteří ještě včera tloukli na buben světového vítězství komunismu, dnes nám poznovu vykládají, jak máme žít v demokracii. Bývalí extremisti bolševický prokurátor a důstojník Lidových milicí, dnes úspěšně obhajuje právo stejným způsobem, jako dříve hajil komunistické bezprávi.

Absolventky legračního, tři-měsíčního kursu "PŠP" - t.zv. "Právnícké školy pracujících", kde jen za třídně-komunistické přesvěd-

až do nebes. Uvědomme si, že tato kniha byla vydána v době, když již veřejnost znala pravdu o poměrech v komunistických věznicích a koncentracích. V době, kdy již bylo

kteří vysloví poprvé pravdu, co se dělo ve vyšetřovacích vazbách a za dráty lágrů. Za krátkou dobu jsme dokázali říci vše, co bylo třeba národu sdělit. Sovětské tanky nedokázaly naše vyřčené pravdy zničit ani zahnat zpět za dráty.

Výbor SBPV jménem členů tímto článkem i obrazovými doklady chce čelit názorům v naší společnosti, že za minulého režimu bylo lépe. To co předkládáme, svědčí o pravém opaku.

výbor SBPV

Oslovuje Vás Sdružení bývalých politických vězňů

(projevy, které přednesl předseda Sdružení Stanislav Stránský v rámci předvolební kampaně)

Pro rozhlas

Myslíme si, že by bylo správné, kdyby k volbám šel co největší počet občanů a přáli bychom si, aby lidé volili především takové strany, které nejsou zatíženy dobou padesátých let. Volme strany, které nám zajistí svobodu, klid, bezpečnost a slušný život. Nechceme se ukořebat slibů, které nikdo nesplní. Strany, které mohou plnit své předsevzetí, jsou stranami ze středu do práva. Politické strany mají ve svém programu spousty krásných slibů, ale mnohdy nesplnitelných. V minulém období bylo slíbeno mnohé co se vykoná, ale tyto sliby byly plněny sotva napůl. Dostali jsme se do nepřijemné situace v ekonomice a ještě horší je to v politice. Na místa ve státní správě se dostali opět bývalí estébáci, v ekonomice a podnikání hrají prim bývalí komunisté. Páni ministři se chlubí, jak vše prosperuje, ale skutečnost je jiná. Nejsou finance ze zdravotnictví, školství, prostě jsme zadluženi na všech stranách a na nich nejsou peníze. Z těchto důvodů považujeme za naprosto nepřijatelné, aby takto nebezpeční lidé tohoto typu byli navrhováni a jmenováni do tak závažných a důležitých funkcí jako jsou funkce ministrů nebo dokonce funkce předsedy vlády. Období posledních devíti let nám ukázalo, jakých hrubých chyb se dopustila vláda i její poslanci. A to by se nemělo opakovat.

Bývalí političtí vězni si přejí především, aby se dosáhlo opravdové demokracie, svobody, bezpečnosti života, abychom mohli do nového tisíciletí a do sjednocené Evropy vstoupit s čistým štítem.

Projev pro televizi

Podle našeho názoru je dnes klíčovým problémem naší republiky zahraniční politika. Naše ministerstvo zahraničí, které přenáší vůli politických sil na mezinárodní fórum, musí být ve spolehlivých

ministra zahraničních věcí nebo velvyslance a podobně. A konečně platí to i pro jakékoliv vládní funkce. Vláda, která nechává beztrestně žít dobrodruhy a zločince, na to

Stanislav Stránský
předseda SBPV

je musíme plát, proč je muklové se musíme plát, proč je vláda neutrátní.

musí pochýbných politických ideí, musí být po právu potrestány. A my

zákonně musí doplatit. Neboť zločiny proti lidskosti, páchané ve jménu

známo muklovské sdružení "K-231"! Proto považujeme za nepřijatelné, aby lidé tohoto typu byli navrhováni a jmenováni do tak důležitých a závažných funkcí, jako je funkce

Někdy je lépe nevědět

Vědět, co člověka čeká, to je odvěká lidská touha. Na této touze nemálo lidí oběho pohlaví dokázalo vybudovat velmi výnosné živnosti. Spoužitím více či méně nákladných rekvizit, či zcela bez nich, jen s pohledem upřeným do zákaznickovy dlaně, nebo do lógru na dně šálku.

Spousta lidí považuje všechny jasnovidce za podvodníky, spousta jiných na ně nedá dopustit a všemožně je obhajují. I bohaté dotují. Kdo z nich má pravdu, nebo alespoň více pravdy? Nevím. Ale jsem přesvědčeným zastáncem názoru, že je lépe o budoucnosti nic nevědět. Věřit, že Osud je něco, co člověk nemůže svou vůlí ovlivnit, by muselo vést každého k trpnému odevzdání se všemu, co se kolem něho děje. To je zlé. Daleko horší by bylo, kdyby se lidé předčasně dozvěděli, co je ve skutečnosti čeká.

K těmto, pro mnohé možná nedotaženým úvahám, mne přivedla jedna z četných vzpomínek na ty debaty na lágru, šlo o proslulou Dvanáctku, kde si tehdy kdosi postěžoval, že nám není možno nahlédnout do budoucnosti. Lituji, ale už opravdu nevím, kdo z těchto moudrých, starších a nesporně vzdělanějších lidí tehdy pronesl ta moudrá slova: "Lépe je nevědět". Bylo to tehdy všelijak rozebíráno, i tam a tehdy jsme se často rozcházel v názorech na jednotlivé otázky. Už opravdu nevím, jak ta tehdejší debata na téma pohledu do budoucnosti skončila. Naproti tomu už jsem neochvějně přesvědčen, že je opravdu lépe nevědět.

V jedné z četných bezesných noci, kterých ve stáří bývá bezpočet, mě totiž - nevím proč právě tato myšlenka - prostě mě něco nutkalo k zamyšlení, co by se bylo stalo, kdyby se na takovém lágru opravdu vyskytoval jedinec, bezesporu obdařený schopností dozadu i dopředu všechno vidět. Pokud by byl opravdu takovými schopnostmi obdařen, nepůsobilo by mu sebemenší potíže, všechny ostatní o tom přesvědčit. Stačilo by pár mukulm vyličt dosavadní průběh

života, prodělané choroby i lásky. A kdyby k tomu dokázal dosadit něco, co se objeví až v dopise, který podle data není ještě ani napsán, kdo by o jeho schopnostech, byť napřirozených, pochyboval? Spíše by mu věřili postupem času i ti, kteří nikdy o nějakých nadpřirozených schopnostech nechťeli ani slyšet.

Byli bychom mu nejen uvěřili. Byli bychom na něho nalehali, nutili ho, aby nám řekl, co nás opravdu čeká. Protože by předem znal následky takového sdělení, byl by váhal - nebo snad ne, protože i to sdělení by bral jako předurčené - těžko domyslet do detailů. Snažší je domyslet následky takového sdělení. Především by bylo pro nás nesmírně obtížné smířit se s tím, že konec komunistického režimu není zdaleka tak blízký, jak jsme věřili. Už s tím by bylo obtížné se vyrovnat. Naproti tomu by nás určitě potěšilo, že se to obejde bez války a nespočtu obětí i bezmírného utrpení. Zděšení by naproti tomu vyvolalo proroctví, že všichni ti, kteří ty nespočetné zločiny mají na svědomí nejen že nebudou potrestáni, ale bude jim ponechán veškerý naloupený majetek, aby po přechodnou dobu, než zase znovu veškeré dění budou ovládat politicky, mohli vést převážnou část občanů k odporu vůči pravicové politice a současně svůj majetek až nedozírně zvětšovat. Promyšleným krachováním, tunelováním, pravda, byli bychom na to koukali jako čerstvě vyorané myši, taková slova jsme nikdy neslyšeli, ale jak už jsem poznamenal, jak bychom mohli pochybovat, když tomu jasnovidci všechno tak vycházelo? Franta měl opravdu od deseti let vyoperovaného slepáka, Karel si opravdu v osmi letech zlomil klíční kost, když se vozil na žentouru, Vašek se opravdu za dva týdny po předpovědi dočkal dopisu, ve kterém bylo potvrzeno, že jeho prvorozená už má dva zoubky a děda si fajfkou zlomil jeden z posledních. Jistě, byli bychom věřili.

A jasnovidce by pokračoval:

"Prezidentem Československé republiky se stane člověk, který se především proslaví jako jeden z nejdůležitějších odpůrců komunistů a bude nesmírně milován a uctíván nejen ve své zemi, ale i v celém světě." Tady bychom možná poznamenal, že to je přece samozřejmé, kdo jiný by měl být prezidentem ... Ale až by v zápětí předpověděl, že se bude tento prezident obklopotvat převážně bývalými komunisty, že jedním z jeho poradců a přátel bude bývalý ministr komunistické vlády ... Že sice podepíše zákon, který omezí možnost přijímání komunistických zločinců do státních služeb, ale s netajenou chutí a už vůbec nepodepíše prodloužení jeho platnosti ... Že nepodepíše zákon, podle kterého by měli bývalí zahraniční vojáci obdržet alespoň malou finanční podporu, ovšem pokud se na komunistických zločinech sami nepodíleli - pouhé členství v KSČ nemělo být překážkou ...

To by byl s naší vírou konec. To bychom nebrali, to ne. Takové nesmysly! Zřejmě to všechno uhlád nějakou náhodou, třeba jsme se někdy o těch svých nemocech zmínili a to ostatní nějak odhadli, takové blbosti!

Jenže kdyby poté předpověděl naprosto přesně, že bude "filcunk" a že i v tom důmyslném úkrytu najdou Pepíkovi anglický slovníček, že Honzovi přerazí nohu fošna, naslouchali bychom jeho proroctvím ještě pozorněji. Není třeba podrobně ličit, co všechno by jeho předpovědi obsahovaly. Dnes už všichni víme co se stalo a co se děje. Vědět to "tenkrát" a "tam", nevím jak kdo, já bych byl přeskočil ten drát odstřelovacího pásma.

Budeme mít mimořádné parlamentní volby. Tušíme jak dopadnou, ale nevíme, jak se celková situace bude po nich vyvíjet. V každém případě si myslím, že je lépe to nevědět.

Jiří Pokorný

Ročník 1948.

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 85.

Vydána dne 16. října 1948.

Cena Kčs 4.20.

O B S A H :

(231. a 232.) 231. Zákon na ochranu lidové demokratické republiky. -- 232. Zákon o státním právu.

231.

Zákon

ze dne 6. října 1948

na ochranu lidové demokratické republiky.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Hlava I.

Trestné činy proti státu.

§ 1.

Velezrada.

(1) Kdo se pokusí:

- zničit samostatnost nebo ústavní jednotnost republiky,
 - odtrhnout od republiky část jejího území,
 - zničit nebo rozvázat lidové demokratické zřízení nebo společenskou nebo hospodářskou soustavu republiky, zaručené ústavou, nebo
 - násilím znemožnit ústavní činnost prezidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárního sboru nebo vlády (sboru pověřenců),
- bude potrestán pro zločin těžkým žalářem od deseti do pětadvaceti let, nebo na doživotí.
- (2) Stejně bude potrestán, kdo se k činu uvedenému v odstavci 1 s někým spolčí nebo vejde v přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli.

(3) Smrtí bude vinník potrestán:

- dopustí-li se činu uvedeného v odstavci 1 nebo 2 za branné pohotovosti státu nebo v době ozbrojeného napadení republiky,
- byly-li takovým činem zvláštní měrou ohroženy samostatnost, ústavní jednotnost nebo územní celistvost republiky, její lidové demokratické zřízení, společenská nebo hospodářská soustava, zaručené ústavou, nebo byla-li znemožněna ústavní činnost prezidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárního sboru nebo vlády (sboru pověřenců),
- bylo-li k takovému činu užito branné moci nebo ozbrojeného nebo na vojenský způsob organizovaného sboru nebo byly-li k takovému činu sbírány nebo organizovány branné nebo pomocné síly nebo hromaděny zbraně neb střelivo,
- byl-li při takovém činu kladen násilný odpor branné moci nebo ozbrojenému sboru, nebo
- je-li tu jiná zvláště přitěžující okolnost.

§ 2.

Sdružování proti státu.

(1) Kdo se s někým spolčí v úmyslu podvratit samostatnost, ústavní jednotnost nebo územní celistvost republiky anebo její lidové demokratické zřízení, její společenskou nebo hospodářskou soustavu anebo její národní povahu, zaručené ústavou, bude potrestán pro přečin tuhým vězením od tří měsíců do tří let.

(2) Kdo se dopustí činu uvedeného v odstavci 1 za branné pohotovosti státu nebo v době

Proč političtí vězni

Je snad národní tragédií, že po desetiletí nemáme ve státě žádnou vůdčí osobnost, ale asi jen pokrytce. To postihlo i organizaci politických vězňů komunistického režimu. Po převzetí státní moci v listopadu 1989 (*nebyla to žádná sametová revoluce*) také několik samozvanců bývalých "politických" vězňů se najednou z ničeho nic chopilo organizování všech politických vězňů z celé ČSR. Víme, že mezi nimi byli bývalí konfidenti a agenti StB. Jak se tito lidé dostali do čela? Kdo je tam dosadil? Co sledovali?

Je prokazatelné, že chtěli mít už od počátku kontrolu nad všemi politickými vězni a jedině oni byli mluvčími a prostředníky mezi organizací politických vězňů a vládní mocí. Museli střežit své členy, aby nikdo nevybočil z řady a nechtěl víc než nabízet státní moc. Kdo jim stál v cestě, toho poplivali, pošpinili a smetli do žumpy. Jednou z prvních obětí byl také dlouholetý politický vězeň Miroslav Dolejší, autor *„Analýzy 1989“*, který odhalil největší spiknutí proti národu, pak tvrdý antikomunista Stanislav Stránský (*později předseda Sdružení bývalých politických vězňů*) a postupně řada dalších.

Tedy *„sametová revoluce“* se nekonala! Bylo to pouhé přátelské posezení u kulatého stolu, kde komunistický ministerský předseda Adamec rozdělval vládní funkce druhé garnituře KSČ, tj. členům Charty 77, aby oni zaručili nedotknutelnost a beztrestnost komunistickým funkcionářům a na určitý čas převzali vládu, než se KSČ opět zregeneruje, aby pak k moci přišla jiná vládnoucí skupina KSČ.

Charta 77 - odnož Komunistické strany

Konečně vidíme, že Charta 77 byla "odnoží" komunistické strany, protože jí StB trpěla a nezlikvidovala jako jiné organizace bývalého politického odporu, přestože věděla stoprocentně, že mají styky se zahraničím. To, že mnohé "představitelé" tzv. mluvčí Charty zavírali, mělo své opodstatněné důvody. Udělali z nich před národem a zahraničím "mučedníky a hrdiny". Odváděli tím pozornost od skutečných odpůrců KSČ, politických vězňů - otroků padesátých let, kteří byli opravdovými bojovníky proti komunismu, které potřebovali odstranit a pomalu likvidovat, protože prioritou změny ve státě bylo za-

chovat a pojistit KSČ, a to se jim do puntíku podařilo.

Jen se přesvědčte, jak si levicoví Chartisté v kriminále blahobytně žili oproti jiným vězňům, kteří KSČ stále kladli odpor. Přečtěte si knihu Václava Havla *"Dopisy Olze"*. Havel nikdy nevystupoval pro zničení komunismu a socialismu, ale jen požadoval udržování socialistické zákonnosti. Také ho nezajímalo, že v letech padesátých byli vězněni, vražděni a popravováni lidé, kteří byli odpůrci komunistického režimu. Jinak by se přece nemohl spolčovat u jednacího stolu s komunistickými tyrany, kteří zapřičinili svoji politickou mocí smrt tisícům občanů.

V listopadu 1989 byla v ČSR jediná síla odporu z řad politických vězňů. Ti jediní v celém státě měli mravní kredit. Byli vězněni už od r. 1948 a později prošli výslechy, mučením a u soudu pro ně byly vynášeny rozsudky na dlouhé roky vězení. Stali se tak otroky v lomech, uhelných a uranových dolech, viděli mučit jiné vězně a znali vrahy. Vězením prošlo přes 120 000 vězňů.

Ptám se!

Proč vězni nedemonstrovali před nejvyššími úřady? I kdyby tam stáli o holích a berlicích s transparenty! Jistě by si jich všimli zahraniční novináři a televize a přinesli by o tom reportáže ve svých sdělovacích prostředcích.

Zde však byl úmysl izolovat politické vězně od samého počátku politického dění. Proč si političtí vězni nevyntulili to, co vždy po každé změně režimu revolucí anebo válkou nastává: okamžitě zrušení všech následků minulé represe presidentským dekretem? Byli po válce v r. 1945 postaveni před nějaký rehabilitační soud partyzání, sabotéři a političtí vězni, aby se dožadovali odpuštění a odškodnění za boj proti nacismu? Právě v tom vidím tu hroznou zradu a potupu!

Proč muklové netáhli hromadně na Hrad a nepředložili prezidentovi své požadavky? Když už v Praze bylo množství zahraničních novinářů, myslíte si, že by policie anebo armáda proti nim zasáhla? Bohužel, ve vlastních řadách politických vězňů se našli i takoví, kteří toužili po vládní přízni, vyznamenání, generálských výločkách a korýtku, a před každou ostřejší akcí své členy

stále mlčí?

zrazovali. Jistě se u nich jednalo o prebendy.

Jak je možné, že poradci prezidenta se stali lidé, kteří byli bývalými vykonavateli komunistické moci (*ultrakomunisté Pelikán, Goldstücker a řada dalších*) anebo jejich přísluhovači?

Pro politické vězně bylo výsměchem a naprostou nepřijatelnou věcí jmenování syna komunistického vraha Rudolfa Slánského (Salzmana) velvyslancem v Moskvě. (*Rudolf Slánský, generální tajemník ÚV KSČ a člen Kominterny rozpoutal v ČSR po únoru 1948 krvavou bitvu proti všem domnělým nepřítelům KSČ.*)

Ritu Klímovou jmenoval velvyslankyní ve Washingtonu (*bývalá manželka Zdeňka Mlynáře - tajemníka ÚV KSČ, spolužáka Gorbačova v Moskvě a signatáře moskevského protokolu o okupaci Československa v r. 1968*). Je známo, že mnoho let předtím, tj. v únoru 1948, vylučovala Klímová na filosofické fakultě UK v Praze stovky studentů z vysoké školy a rozhodovala tak o jejich budoucnosti. (*Její syn Mlynář je bývalý ministr za Unii svobody, kterého vidíme na TV obrazovkách jako zastávce cikánů, proč asi? Cikáni se nedovedou bránit sami?*) Přes toto poznání udělili političtí vězni Václavu Havlovi členství v Federaci politických vězňů!

A političtí vězni stále mlčí

Jsou zde samé protiklady a političtí vězni jako celek se nechali někým ukolébát, jako by se nikdy v minulosti nic nestalo. Není to zrada na umučených a popravených spoluvěznicích?

Zatím komunisté ovládli hospodářskou moc ve státě. Jsou fabrikanti, bankéři a velkopodnikatelé. Mají své politické a hospodářské pozice. Příslužníci StB dostali vysoké odstupné a stále dostávají měsíční prebendy (*prý podle platného zákona*).

Místo aby byli komunisté za své zločiny odsouzeni - třeba jen podmíněčně a další po určitý čas v politickém životě izolováni (jako v Německu nacisté), ministr vnitra Jan Ruml (*syn vysokého komunistického funkcionáře*) je legalizoval. Tak se komunisté jako strana dostali "zákonnou cestou" do parlamentu a Senátu. A političtí vězni ještě dokázali na pouťích na sv. Hostýně za oběti komunismu tomuto ministru vnitra Janu Rumlovi tleskat. Když jsou stále slepí a

hluší, ať tleskají dál!!! ... Za své mlčení a neotečenost zůstali jen chudými žebráky a čekají v bolestech na svou blížící se smrt! Kde jsou silná slova z kriminálů o soudržnosti a nezapomenutí na umučené spoluvězně?

Jako dlouholetý politický vězeň (17 r.) a exulant žijící od r. 1968 v Kanadě jsem zasvětil svůj zbytek života boji proti komunismu. Od 12. března 1970 jako novinář a vydavatel týdeníku *"Naše hlasy"* a měsíčníku *"Vězeň"* jsem z Kanady všemi dosažitelnými prostředky zveřejňoval zločiny komunismu. Taktéž jsem souběžně ve svém čl. radioprogramu na stanici CHIN a čl. televizním programu (Chanel 10) přinášel zprávy o situaci v ČSR a o politických věznicích.

The Premier of Ontario

Parliament Buildings, Queen's Park, Toronto, Ontario

1980

Vážený pane Roměnek!

Dovoľte, abych v příležitosti 25. výročí založení noviny "Naše hlasy" vyjádřil Vám a Vašim spolupracovníkům ardečně blahopřání a vteřid poděkování jménem obyvatele a vlády provincie Ontario.

Kanada byla vždy zemí kulturních různorodostí. Vím, že její národní charakter se vytvářel díky bohatosti dvou základních kultur a byl obohacen v průběhu desetiletí příspěvky státních přispěvatelů z celého světa.

Měli občané českého a slovenského původu patřící oděvně mezi ty udatné Ranněny, kteří přispěli svým talentem, zkušenostmi a tradicí k vybudování druhé země, svobodné a úspěšné Kanady.

Po celém čtvrtstoletí sloužila Vaše publikace jako kulturní a jazykový most mezi starým a novým světem. "Naše hlasy" povzbudily k zachování viděného kulturního dědictví české a slovenské obce a usnadnily tak významným způsobem integraci Čechů a Slováků v Kanadu.

Přijměte mé uznání a přání všeho nejlepšího pro pokračující úspěch "Našich hlasů" v nadcházejících letech.

S vaší vroucnou úctou

William C. Davis

Vážený pan Milo Roměnek, vydavatel a šéfredaktor "Naše hlasy", 2298 Dundas Street West, Toronto, Ontario, M1R 1W9

Z vlastních finančních prostředků na úkor rodiny jsem v Kanadě a USA organizoval veřejné demonstrace za přítomnosti několika set občanů, sdělovacích prostředků, poslanců a ministrů.

Už v roce 1971 jsem vydal dokumentární knihu «I pod oblohou je peklo», kde jsou popsány zločiny komunismu a jmenováno mnoho trpících politických vězňů. Vždy jsem bránil a stále ještě bráním politické vězně a poukazuji na strašné ná-

síli, kterým prošli. Za to se mi však dostalo vysoké "odměny"!

Do ČSFR jsem přiletěl poprvé po 22 letech exilu v únoru 1990. Na letišti v Ruzyni jsem byl přivítán mnoha politickými vězni. Druhý den po mém přiletu se konal sjezd politických vězňů v restauraci "Pivovar" v Ostravě, kde jsem byl pozván svými přáteli z Frýdku-Místku. Jaké však bylo moje překvapení - doslovně šok, když jeden z řečníků (JUDr. Z. K. z Brna) hned na začátku své řeči prohlásil, že do ČSFR přiletěl Milo Komínek z Kanady, který před týdnem rozdával na sjezdu pol. vězňů v Přerově štvavé letáky proti KPVP! Seděl jsem tehdy přímo naproti tomuto řečníkovi, který mě ale nepoznal. Proti této nehorázně pomluvě a obvinění jsem okamžitě protestoval, protože v této zemi jsem nebyl ještě ani plných 24 hodin, jak jsem tedy mohl před týdnem rozdávat letáky? Intriky a podlost mě pronásledovaly od samého počátku mého pobytu v ČSFR!

• • •

Na konferenci politických vězňů (KPVČ) v Harrachově ve dnech 28. 10. - 1. 11. 1991 vyšel z úst "funkcionářů" neuvěřitelný požadavek, aby můj časopis »Svědění« vydávaný v Kanadě, který je tribunou svobodného a necenzurovaného slova, političtí vězni neodebírali a organizace KPVP, aby tento časopis hromadně odmítly. A to se skutečně stalo!

Co k tomu dodat?

Snad jen zatnout zuby a jít dál svou vlastní cestou odporu, protože zrádci a pochlebovači jsou opět všude! Koho si političtí vězni zvolili do vedení, je jejich problém, ale neměli dopustit, aby za ně a jejich vlastní svědomí rozhodoval někdo jiný. Musí si však uvědomit, že budou mít jen tolik práv a výhod, které si sami vydobyli. Odboráři různých profesí stávkují, a tím si vynucují splnění svých požadavků. Političtí vězni však úplně rezignovali a až na výjimky mlčí jako kdyby nikdy nebyli očitými svědky zločinů!

Všichni političtí vězni byli jako zločinci odsouzeni podle zákona na ochranu Republiky (č. 50/1923 nebo č. 231). Když ČR byla politiky rozbita, to nebyl zločin? Když nově vzniklá Česká republika se protizákonně tuneluje a rozprodává cizincům, nezvedl se veřejně ani jediný hlas proti.

Znovu jako v únoru 1948 stojíme v tyto současné dny na rozcestí demokracie a diktatury. Jsou snad političtí vězni zastrašení anebo je jejich svědomí navždy umlčeno?

• • •

Co byla Charta 77?

Charta 77 byla od samého počátku koncipována jako zednářské lóže (horizontální organizace). Ve svém prohlášení z 1. 1. 1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog. Reakce, která byla proti Chartě 77 vedená ÚV KSČ, měla za cíl na Chartu upozornit, nikoli jí uškodit.

Finanční prostředky pro činnost Charty 77 a pro soukromý život jejich vůdců shromažďoval v zahraničí František Janouch, zeť akademika Arnošta Kolmana, jednoho z nejfanatictějších komunistů ve vědě, bývalého ředitele Filosofického ústavu ČSAV. Janouch založil v zahraničí nadaci, která dostávala peněžní dary výhradně od zednářských organizací. V roce 1988 navštívil Moskvu a byl přijat Gorbačovem.

Přijímání členů Charty 77 (signatářů) skončilo dnem 17. 11. 1989, kdy počet dosáhl 1900 občanů. (Srovnejte s počtem politických vězňů.) Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této organizace. Chartu řídilo přibližně 70 až 85 nevolených lidí, především tzv. mluvčích Charty. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinnými, navzájem spoutanými příbuzenskými a podobnými svazky.

Z prvních 217 signatářů Charty 77 z 1. 1. 1977 bylo 156 bývalých komunistů, které z ÚV KSČ přinesl Havlovi Zdeněk Mlynář. Mezi nimi jsou jména osob, zkompromitovaných terorem v padesátých letech jako kupříkladu:

František Kriegel, bývalý interbrigadista z občanské války ve Španělsku, v roce 1948 ředitel kádrového odboru Lidových milic, který poslal kádrové naděje do StB. Potom se stal předsedou Národní Fronty.

Ladislav Lis, býv. místopředseda ČSM, později mnoholetý funkcionář ROH a fanatický vyznavač marxismu.

Ludmila Jankovcová, bývalá členka Sociální demokracie a po únoru 1948 komunistka a členka všech komunistických vlád v prvním dvaceti-letí vlády KSČ.

Gertruda Sekaninová-Čákrtová, náměstek min. zahraničí, fanatická komunistka padesátých let, která jako zástupce ČSSR v OSN v New Yorku prohlašovala, že u nás nejsou žádné koncentrační tábory a političtí vězni, ve vězeních je jsou pouze zločinci. (1951-1954)

Jiří Hájek, jeden z nejtvrdších ministrů školství, propagátor zákona č. 231 na ochranu republiky, podle kterého StB dostalo plnou moc a naši občané byli doslovně naháněni před soudy. V roce 1968 se stal ministrem zahraničí.

Věnek Šilhán, býv. tajemník městského výboru KSČ (později lektor VŠE).

Miroslav Kusý, v roce 1968 vedoucí ideologického oddělení ÚV KSS, později rektor bratislavské university.

Jarmila Taussigová, v roce 1948 ředitelka kádrového oddělení ÚV KSČ.

Rudolf Slánský, syn bývalého gen. tajemníka KSČ, po smrti (popravě) svého otce fanatický komunist a údajně spolupracovník StB.

Pavel Kohout, básník, v padesátých letech fanatický komunist a svazák. Podle Havla on vymyslel název Charta 77.

Jaroslav Šabata, fanatický svazák a komunist (v padesátých letech vyloučil ze studia a poslal do TNP mnoho studentů v Brně).

Luděk Pachman, šachista, fanatický komunist a svazák v padesátých letech.

Rita Klímová, fanatická komunistka, v únoru 1948 kádruka na filosofické fakultě UK v Praze, kde vyhodila ze studii stovky studentů. Později byla manželkou Zdeňka Mlynáře - tajemníka ÚV KSČ a signatáře moskevských protokolů o okupaci Československa sovětskou armádou.

Když takoví lidé byli mluvčími Charty, pak z toho plyne, že se nejedná o demokratickou organizaci, ale zásadně o výběrovou a nově organizovanou komunistickou společnost, která se chopila vládní moci ve státě. Potvrzuje to, že "Světová socialistická revoluce" pokračuje!

Milo Komínek

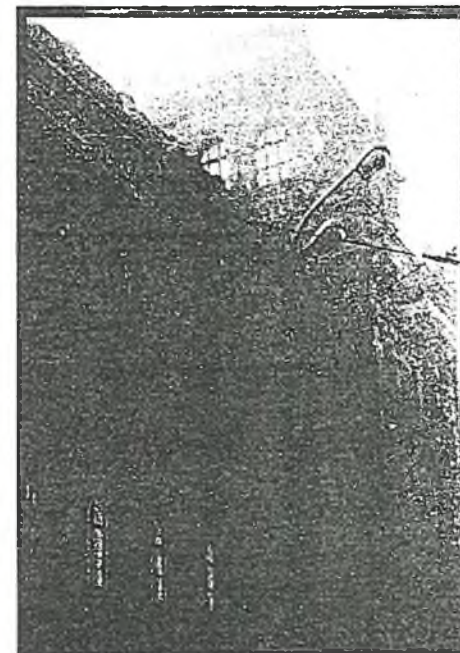
bývalý pol. vězeň a akreditovaný zahraniční novinář

POZVÁNÍ NA BOHOSLUŽBY

V neděli 13. září 1998 v 9.30 hod. se budou ve farním kostele sv. Jana a Pavla v Místku konat bohoslužby za oběti komunistického režimu.

Celebrovat bude papežský prelát ThDr. Antonín Huvar z Velké Bystřice u Olomouce.

Praha 21. srpna 1968. Sovětské invazní hordy v trhly v noci do Prahy. Roztrhly Národní muzeum a jiné památky, zničily tramvaje a zastřelily několik čs. občanů. Nezasvěcený se může otázet, proč tak pustošily? Klád tam někdo ozbrojený odpor? Ne! Byl to špinavý propagandistický tah! Okupační jednotky, které vystřídaly invazní hordy, měly být přesvědčeny, že všechny škody způsobila kontrarevoluce, kterou přece přijeli z bratrské solidarity potlačit!

-mk-